

ЛЮЛЯКЪ

Овощкитѣ шумятъ съсъ млада сила,
ухание, брѣмчене на пчели
и сжщата позната тишина,
като преди.

Неуловима пролѣтъ, ти си била
нетрайна като младостта —
трепение, шумъ отъ листа
и шепотъ на невидими крила.
Надъ кжщитѣ като ржце
поклащатъ

зеленитѣ си клони дървесата.
Току-що е опадалъ тукъ цвѣтътъ
и още се бѣлѣе по земята.
Зелената тревога на листата
шуми въ градинитѣ,
надъ всѣки пжтъ.

О, колко много нѣжностъ въ тоя кжтъ
следъ толкова изминали години!

Пакъ сжщата широка, низка стрѣха —
и стариятъ ни люлякъ разцвѣтѣлъ.
Нима съмъ тука нѣкога живѣлъ?
Живѣе ли въвъ кжщи още нѣкой,
или измрѣха? — „Люлякъ бѣлъ“, —
така ми пѣеше въ града една,
но тя отмина.

За нея ли ми спомняшъ ти сега,
или за детскитѣ години?

Подъ стрѣхата и днесъ лежатъ
захвърленитѣ ми играчки.

О, колко спомени тежатъ
въ душата ми и плачатъ.